

Fortsat vold og fortsat uskyldige døde

- af *Franco Monnicchi*, formand for *Emmaus Italien* og leder af *Emmaus-Samfundet i Boves ved Cuneo nær grænsen til Frankrig* – har tidligere siddet i *Emmaus Internationals politiske udvalg*
- oversat fra fransk af *Gitte Vejlgaard*
- fodnoter af *Jørgen Olsen*.

For Emmaus er solidaritet, retfærdighed og fred de eneste rationelle våben mod vold, terrorisme og krig.

Jeg forlod Boves onsdag for at tage til Ventimiglia¹ og mødes med personer, foreninger og andre, der er engagerede i at støtte indvandrere. Sammen med Emmaus-Samfundet i Nice har vi overvejet en fælles humanitær indsats samt en indsats for at forsvare menneskerettighederne.

Emmaus-Samfundet i Nice, såvel som det i Boves, er hjem for over 60 personer med forskellig religion og af forskellig politisk overbevisning: skrøbelige mennesker med problemer, men også uheldige mennesker, der forsøger at genfinde en mening i livet ved at stå sammen i kampen for en retfærdig og fredelig fremtid.

I Sant'Antonio de Roverino-kirken i Ventimiglia har hundredvis af mennesker slået lejr – mange af dem er unge og børn, der er enkelte par, enkelte enlige kvinder eller kvinder med børn, som er blevet hilset velkomne af den lokale *Secours Catholique*². Således er den prækære situation for de mennesker, der ønsker at krydse grænsen i jagten på et bedre liv.

Vi tog dertil for at opsøge kontakter, ideer eller tanker, der i højest mulige grad lader os forblive mennesker i en situation, der er meget lidt menneskelig trods indsatsen fra socialrådgivere, frivillige og aktivister, der har involveret sig i at forsvare rettighederne og værdigheden.

Allerede i 2015 var Emmaus-Samfundet i Nice engageret i at støtte indvandrere. De har anmodet os om at samarbejde med dem, og dette var formålet med vores besøg og møder.

Vi aflagde et lynvisit hos Emmaus-Samfundet i Nice, der er beliggende på en klippe i Saint André, en historisk bygning, der blev foræret til Abbé Pierre i 50'erne, og hvor der bor 40 medlemmer af samfundet, foruden at der er tilknyttet tre ledere og omkring 15 frivillige. Det er en meget velfungerende Emmaus-gruppe, en gruppe af mennesker, der respekterer hinanden samt hjælper hinanden og andre trods forskelle og problemer.

Vi tog således hjem med en ny forpligtelse på os om at iværksætte konkrete, nyttige og bæredygtige indsatser.

Dagen efter den tragiske massakre i Nice følte vi stor smerte. Mine venner og nogle af beboerne i Emmaus-Samfundet i Nice befandt sig på stedet. Ingen af dem blev direkte ramt i fysisk forstand, men smerten og følelsen af kaos er stærk.

I de første nyheder lod det til, at manden bag massakren var en person af tunesisk oprindelse, som boede i Nice. En person, der ganske sikkert havde store problemer, var uligevægtig og desperat, og som valgte at slå ihjel for derefter selv at blive slået ihjel. Endnu ved ingen, om han handlede alene, eller om han var en del af et terrornetværk. Faktum er, at volden og rædslen altid fører til ubehag og fortvivlelse og fremprovokerer en spiral af had, der aldrig får ende.

¹ Italiensk by, der grænser op til både Frankrig og Middelhavet.

² En hjælpeorganisation under den katolske kirke.

Her tænker jeg på konsekvenserne af denne handling, der føjer yderligere smerte til smerten. Jeg tænker på konsekvenserne for de indvandrere, som vi mødte i Ventimiglia. Jeg tænker på den pris, som uskyldige mennesker, der per automatik fordømmes af racister og fremmedhadske, må betale alene på grund af deres forskellighed, deres oprindelse og deres tro.

Jeg tænker på regeringerne, politikerne og borgerne, der retfærdiggør den øgede handel med våben, de "retfærdige" krige samt undertrykkelse, der alle er årsag til, eller har forværret, volden og terrorismen.

Jeg tænker på forenklingen og forvanskningen af information, der for mange mennesker skaber en distance til de reelle problemstillinger og de potentielle løsninger.

Netop fordi smerten er stærk, nægter jeg at give efter for denne form for tænkning, og jeg vil gerne gentage, at alt dette kan bekæmpes med våben i form af solidaritet, retfærdighed, fornuft og engagement i at fjerne den kilde, som terroristerne nærer sig ved, nemlig fattigdom, elendighed og uretfærdighed.

Endelig tænker jeg på vores kammerater, på vores Emmaus-samfund og på lignende erfaringer: realiteter, der ofte er komplekse og vanskelige, men præget af gensidig respekt og tanken om et fælles gode, på steder karakteriseret ved deling og dialog på tværs af forskelle. Vigtige og konkrete eksempler, der beviser, at en anden verden er mulig, og at der findes en rationel måde at løse problemerne på.

Jeg tror ikke, at der findes en anden mulig måde at grundlægge et reelt håb på og undlade at give efter for den blinde vold. Vi bør have modet og fremsynet til at realisere denne.

- *Franco Monnicchi.*